

[Marius Buhl.]

komme videre ind på det, når jeg også skal sige et par ord om gymnasieskoleforslaget. I den højtærede ministers forslag til lov om gymnasieskoler skal eleven fra den boglige linie gå over i gymnasiet i 15 års alderen og så fortsætte i et 4-årigt gymnasium. Jeg har ikke mange ord at sige til det. Dersom dette forslag, altså det, man har kaldt midterlinieforslaget, skal gennemføres, er den gymnasiereordning vist en naturlig konsekvens deraf.

Fra folkeskolens side har man ofte været betænkelig ved, at gymnasierne havde mellem-skoler, idet man har sagt, at det gjorde, at mellem-skolen fik slagside, en gymnasierepræget slagside. Den samme frygt udtaler man nu med hensyn til den boglige linie i hovedskolen. Dette, at gymnasier skal have den linie, vil kunne give den boglige linie slagside i gymnasieretning. Jeg tør ikke benægte, at der nok kan være noget om det, men jeg tør på den anden side absolut heller ikke gøre mig til talsmand for, at vi her i landet skulle have såkaldte rene gymnasier, der kun består af gymnasieklasser.

Jeg tror, det er nødvendigt, og jeg har hørt så mange gode grunde derfor, at gymnasiet har en kontakt ned til den skoleform, fra hvilken det får sine elever. Venstres forslag bygger på det samme: at eleverne går over i gymnasiet efter tredje realklasses afslutning. Gymnasiet har jo i vort forslag en 4-årig realafdeling, men når de tre år er gået, sender den de elever, der skal gå gymnasierevejen, over i første gymnasiereklasse, medens de, der ikke skal i gymnasiet, går et år mere og derefter tager realeksamen. På samme måde tænker man sig den offentlige og den private realskole. Når eleven har fuldført tredje realklasse, skal han kunne gå over i første gymnasiereklasse. Gymnasiet er 3-årigt.

Jeg er udmærket godt klar over, at disse punkter trænger til en nøjere udformning i udvalget, og jeg er som skolemand klar over, at der må findes frem til bestemte normer, som skal være gældende over hele landet, for at man kan vide, hvilket mål der skal være nået ved slutningen af tredje realklasse, således at gymnasierne kan have noget ensartet at bygge på, da de jo modtager elever fra så mange forskellige realskoler. Men at det er gørligt, er da så ligetil;

det er også gørligt uden afholdelse af nogen egentlig eksamen udover, hvad gymnasiet måtte kræve — således som gymnasiet også kræver det i dag, hvis det ikke stoler på den afsluttede mellem-skoleeksamen ved en afleverende skole.

Det, man kan sige om lovforslag af denne art, kan kun blive ret spredt, men jeg ved jo, at der kommer en udvalgsbehandling, og det skal være mit håb — som det også var det ærede medlem hr. Horns — at vi i dette udvalg kan sidde omkring bordet og behandle skoleforslagene med den indstilling, som de kan gøre krav på.

Hvidberg: Den højtærede undervisningsminister betonedede i sin fremsættelsestale, at hans lovforslag var ganske upolitiske, og han sluttede sin tale med en inderlig opfordring til os andre om nu endelig ikke at indlade os i almindelig politisk fægtning. Nu skal altså hele klassen rigtignok være artig og udelte. Den højtærede minister må undskyldte, at jeg for mit vedkommende har vanskeligt ved at tage disse rørstrømske toner altfor højtideligt. Visse mindelser fra fortiden rinder en let i hu, og den højtærede minister, som jo har gjort vandringer fra eet skolesyn til et helt andet, har naturligvis heller aldrig haft noget politisk motiv i sin adfærd.

Skal vi nu ikke hellere lade alle disse sentimentale forsøg fare og som voksne mandfolk erkende, at det er skolepolitik, vi her har med at gøre, og at der er dybe forskelle mellem os, som vel mest hænger sammen med, at vi kommer til disse spørgsmål med forskellige forudsætninger, men at vi dog har den tro til hinanden, at vi vil det bedst mulige for den danske skole og de børn, som skolen skal tjene? Det er jo til syvende og sidst børnene, der hele tiden skulle stå i midten af denne sag.

For forældrene kan det imidlertid for tiden godt se ud, som om det vigtigste er ved at glide i baggrunden for bare strukturforslag, som de har svært ved at holde ude fra hinanden og forstå, og for bare skoleorganisatoriske udtryk og faglig-tekniske gloser, som præger debatten. Det er kedeligt, at forældrene ikke i stærkere grad har kunnet træde frem, og det er for let at sige, at vi her i folketinget er forældrenes repræsentanter; det er jo lidt af en frase.